

Mundering og vel at mærke in natura, Felt-udrustningshjælp. Jeg skal imidlertid dog tillade mig at gøre opmærksom paa et Punkt i denne Retning, som jeg troer fortjener at tages under lidt næiere Overveelse. Saaledes som Underofficererne tidligere vare lønneble, blev der altid tilbageholdt Noget af deres saakaldte Undermunderingspenge, men nu har man stillet dem selvstændigt og giver dem Alt ud paa eet Brødt, idet man ikke vil være Formynder for dem. Dette er Noget, som de ganske vist maae være taknemmelige for, og som jeg sidst af Alle skal sige Noget imod, men deraf følger, at disse Mennesker, naar de skulle rykke ud, ikke som tidligere vilde have deres tilgodestrevne Undermunderingsgodtgjærelse at trække lidt paa, og, naar de mangle Fodbedækning eller Undertøj, vil det da kunne falde haardt nok for dem at skaffe Penge dertil contant tilveie i det paagjældende Diebst. Da der imidlertid ikke er stillet nogen Fordring i denne Retning paa et andet Sted, er det naturligviis et Spørgsmaal, hvorvidt der nu her bør gjøres Noget i saa Henseende.

Cantonnementsfoden har jeg allerede tidligere tilladt mig at berøre, men jeg skal dog paany fremhæve, at jeg rigtignok troer, at de Satter, som ere satte for samme, naar der tages Hensyn til, under hvilke Forhold de kunne ventes at ville blive udbetalte, ere meget lavt ansatte, navnlig da for Underclasserens og for de yngre Officerers Vedkommende. Man har, som tidligere nævnt, ved Behandlingen af dette Cantonnementstillæg særlig havt Dinene henvendt paa Leirforholdene ved Halb, som er det Sted, hvor man sidst har seet Armeen sat paa denne Rønningssmaade. Men, afføet fra andre Forhold, saa maa jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at de virkelige Forhold ved Halb have været meget strengere for mange af dem, der have skullet deeltage i disse Dvælses, end man troer. Naar man for det Første seer hen til den Tjeneste, der fordres af Vedkommende i den Tid, saa antager jeg, at man vil være enig med mig i, at der gaaer et betydeligt Slid paa Munderingstøjet, saa at det virkelig neppe er for meget, naar man siger, at de Befalingsmænd,

der skulle deeltage i Dvælserne i Leiren ved Halb, maae gjøre Regning paa, at der vil gaae omtrent et Sæt Klæder med ved den Leilighed. Naar man dernæst seer hen til, hvorledes Befalingsmændene skulle lønnes for at gjøre denne Tjeneste, saa sees det jo, at det i Lovforslagets § 9 er fastsat, at Secondlieutenanter og de med dem Eigestillede skulle have et Tillæg af 12 Rd., Premierlieutenanter et Tillæg af 15 Rd., Capitainer af 30 Rd. og Oberster af 50 Rd. om Maanedens. Undersøge vi nu, hvorledes Forholdene virkelig have været i Leiren ved Halb, da troer jeg, at vi, uden at gjøre nogen ganske skæv eller urigtig Sammenligning, nogenlunde kunne sammenstille dem med Forholdene ombord paa et stort Skib, der er udrustet. I begge Tilfælde leve Befalingsmændene, afsluttede fra Andre, i et stort Antal sammen og tilnærmelsesviis under de samme Forhold. Man kan ligesaa lidt i det ene som i det andet Tilfælde gaae hen og skaffe sig sine Maaltider, hvor man vil, men den Ene er nødsaget til at leve omtrent som den Anden, ligesom et af de store Goder, som Leirforholdene navnlig skulde medføre, jo ogsaa skulde være at knytte et Kammeratsskab mellem de Befalende, saa at de lærte hinanden gjenfærdig at kjende, hvad der kun let kan skee ved Samliv under Maaltiderne og under Fritiden i Leiren. Dette havde Regjeringen nu ogsaa indseet, og der var derfor, hvad der ogsaa var nødvendigt, sørget for, at der blev indrettet en Officeresmæsses heroppe. Hvilke Begunstigelser der vare tilstaaede dem, der bestyrede Messen, veed jeg ikke, og det skal jeg ikke gaae ind paa; men, at der var gjort alt Muligt for at forskaffe Forpleiningen i samme saa billig, som det lod sig gjøre, tvivler jeg ikke om. Ved at deeltage i Messen fik man kun en Forpleining, der efter min Mening var tilstrækkelig, men heller ikke mere, nemlig en Morgendrif, Frokost, to Netter Mad til Middag — ikke Mere — og Aftensmad. Men derfor maatte man ikke bestomindre betale 7 Mk. om Dagen — det var den laveste Pris —, og Følgen deraf var, at, da man havde været nogle Dage i Leiren, var der endel Officerer, der saae sig nødsagede til at